

BARREJAR PORS I ALEGRIES

El ressò d'un reconeixement

El govern espanyol ha hagut de sospesar pressions a favor i en contra pel que fa al reconeixement de l'estat d'Israel abans que González i Peres signassen l'històric tractat a La Haia.

V. Partal

Poques decisions en matèria de política internacional ha hagut de prendre el govern espanyol, enmig de tantes pressions i tensions, com aquesta de mantenir relacions oficials amb l'estat d'Israel.

Els arguments a favor han estat poderosos. Un d'ells té un caràcter operatiu: els serveis secrets israelians, el mític Mossad, són ja avui en dia els millors de tot el món occidental i els més ben preparats, molt especialment, en allò que s'anomena la «lluita antiterrorista». Alts caps espanyols viatgen de fa temps a aquell país per assistir a cursos i treballs d'especialització, i successius governs d'UCD i del PSOE han rebut valuoses informacions convenientment graduades i —sempre— acompanyades de missatges, subliminals o no, anunciant que l'establiment de relacions amb Israel faria créixer fins a límits insospitats el volum d'informació o la col·laboració tècnica. Significativament, segons ha estat anunciat, els primers llogaters de la futura ambaixada d'Israel seran els homes del Mossad. Uns espies que ja feia anys que pul·lulaven per la península.

Amb tot i això, no és aquest l'argument principal, no cal dir-ho, a l'hora d'establir les relacions. Ni aquest ni la presència d'un potent *lobby* sionista al si del PSOE.

L'argument principal és la pèrdua d'autonomia política de què gaudí el franquisme a mans dels Estats Units. L'entrada en el nucli del bloc occidental té les seues contrapartides evidents: entrar a l'OTAN, afiliar-se a la CEE, reconèixer Israel... En poques paraules: seguir al peu de la lletra el dictat de la Casa Blanca. Una situació a què pogué escapar el règim del general mort, gràcies als seus orígens i que



permeté paradoxes com ara no trencar relacions amb Cuba, ni en els moments de màxima pressió dels Estats Units contra l'illa de Fidel.

L'accés del govern del PSOE, el primer govern seriós de l'etapa que s'inicià el 20-N de 1975, ha representant el moment propici d'aquest arrencament amb la diplomàcia occidental. El bandejament del neutralista Fernando Morán del Palau de Santa Cruz n'ha estat l'últim senyal. Fernández Ordóñez és un atlantista convençut, i Felipe González sembla haver comprés que ha d'oblidar les aspiracions d'un altre temps. Washington és —ja— el nord de la política exterior espanyola.

Com a raó immediata per al reconeixement, s'ha adduït el fet que crearia moltes complicacions l'arribada a la presidència de la CEE d'una Es-

panya que encara no mantingués relacions oficials amb un país, Israel, que n'és soci privilegiat. Sense deixar de ser cert aquest argument, també s'ha oblidat que hi ha un país comunitari, Grècia, que encara no manté relacions amb Tel Aviv a nivell d'ambaixadors.

¿Por als fedaiïns?

En la balança de la decisió, i per la banda contrària al reconeixement, han pesat principalment dues pors. La por a una retirada massiva del capital àrab i la por als atemptats que a partir d'ara puguin produir-se. El record dels aeroports de Viena i Roma o del confús atemptat del restaurant El Descanso de Madrid no donen peu, precisament, a mirar amb optimisme el futur.

L'Estat espanyol és ple de refugiats

Dreta, Simon Peres i Felipe González, els dos artífexs del reconeixement. Baix, l'arribada dels avions d'Ibèria a Tel Aviv representà el primer contacte.



àrabs i en concret de palestins. Uns refugiats que col·laboren sovint amb la resistència antiisraeliana i que fins ara ens han considerat com a terra de rereguarda, on calia evitar els atemptats en funció de no desbaratar la pròpia infraestructura. Però això —en bona lògica— canviarà a partir d'ara.

Abu Nidal, el dirigent del grup més radical palestí, declarava fa temps al setmanari francès *Pays Arabes* que les seues actuacions a l'estranger sempre són contra països des d'on el Mossad planifica accions contra els seus militants. Des d'ara, entre nosaltres, hi haurà treball per als espies israelians i, en conseqüència, també per als fedàins. Es pot témer, així, que la península esdevindrà camp de batalla entre els uns i els altres. Uns uns i uns altres que, a més, solen ser bastant expeditius en els seus mètodes.

Respecte a les inversions econòmiques, no és fàcil una operació de retirada massiva de capitals. Ni tan sols dels milions que l'Organització per a l'Alliberament de Palestina té depositats el l'INI. Aquests diners normalment són col·locats en funció de la seua rendibilitat econòmica, i és

aquest criteri de rendibilitat el que prima, fins i tot en casos com aquest.

Una intrincada xarxa ideològica

Les tensions, però, han transcendit, més enllà del govern, a una societat on s'han manifestat conjuntament l'alegria d'una sorprenentment atapeïda xarxa de persones vinculades, d'una manera o d'una altra, a la ideologia sionista, i el rebuig antiisraelià de sectors progressistes a l'esquerra del PSOE i —per totes unes altres raons— de residus nazis. Aquests darrers no han dubtat a violar salvatgeament tombes jueues a Cerdanyola del Vallès o a omplir València de pintades insultantment antisemites, com la que il·lustra aquesta setmana la portada d'EL TEMPS.

Unes accions que han servit, de retruc, per a una operació ideològica més bé confusa, que pretén d'identificar tota operació a l'estat d'Israel amb antisemitisme i, aquest, amb nazisme; oblidant que, afinitats sentimentals a banda, l'estat d'Israel juga un paper molt clar en el món. Guardià d'occident en l'orient mitjà, reexpenedor d'armes nord-americanes a aquells països (Sud-àfrica, per exemple), on la vergonya del Pentàgon impedeix el comerç directe o violador de les més elementals convencions diplomàtiques, el reconeixement no arribà tampoc en un moment oportú (a Madrid algú, pròxim al govern, ha dit que «cap moment no és oportú»), mesos després del bombardeig de la seu de l'OAP a Tunísia.

Aquesta acció —que deixa en pura broma les amenaces i els gestos del líder libi Gaddafi—, tan condemnats per la Casa Blanca, ha resultat encara una excusa suplementària, conscients com eren els països àrabs que el reconeixement de l'estat d'Israel era un pas imprescindible per a l'administració espanyola i sabedors que tampoc no alçava ja les passions de fa anys, quan hauria significat un cataclisme per a les relacions hispano-àrabs.

Per als àrabs, però, plou sobre mullat: després de la vergonyosa venda del Sàhara, el reconeixement d'Israel no pot aportar res de bo a unes relacions fins ara «fraternals». Per als israelians, en canvi, ha sonat l'hora del reencontre.

Espanya ja forma part del grup de països, una tercera part de la humanitat, que reconeix l'estat que formà, sobre la Bíblia, l'ànima d'una terra pròpia i el criminal genocidi nazi contra el poble jueu. El futur contarà la resta de la història. □

